

... Θά σοῦ πιάσῃ τὸ σφυγμὸ μόνο ; Θά ἔξετάσῃ βέβαια καὶ τὰ πιάσῃ καὶ τὰ πόδια σου, ἀφοῦ σοῦ πονοῦν... Ἔως αὖθις μπορεῖ νὰ σοῦ πονέσῃ καὶ ἡ μέση.

... "Ε δχι, δχι Φιφή, μὴ μὲ συγχίζεις. Υπεκώδησα προτήτερα. Ναι, ἀλλὰ τώρα μετανοῶ... "Α δχι, δχι, τὸ θέτω ζήτημα...

...Τί εἰπες ; Νὰ μὴ σ' ἐνοχλῶ ; Καλὰ λοιπόν, πολὺ καλὰ, κυρία μου. Αφοῦ εἶνε ἔτσι πηγαίνω καὶ ἔγω...

...Ν^ο αὐτοκτονήσω ; "Οχι δά. Ἔξ αἰτίας μάλιστα ἐνδὲ γελοίου ! Θὰ πάω ἀπλούστατα στὴ Νίτσα, τὴν δροίαν εἴχα τὴν ἀνροήσιαν νὰ ἐγκαταλείψω πρὸς χάριν σου...

(Βλέπων τὴν φωτογραφίαν τῆς Φιφῆς ἐπὶ τοῦ γραφείου του καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτήν: Θὰ σοῦ δείξω ἔγώ..)

..Δὲν εἶμαι ἰδιότροπος. "Αλλ' ἀφοῦ προτιμᾶς ἀπὸ ἐμένα ἔνα φευτογιατρό...

... Τί κτυπᾶς;.. τί θέλεις... (Ακούει μὲ πολλὴν προσοχήν). Αὐτὰ ποῦ λὲς εἶνε δικαιολογίες διὰ πολὺ μικρὰ παιδία. Τίποτε... τίποτε... ἀντίο.

..Κλαῖς; Δυστυχῶς τὸ τηλέφωνον δὲν εἶνε καθόριτης διὰ νὰ ἀποδώσῃ μαζῆ μὲ τὴ φωνὴ καὶ τὰ μάτια σου, αὐτὰ τὰ μάτια ποῦ θὰ γελοῦν μαζῆ μου αὐτῇ τῇ στιγμῇ. Αυτίο, ἀντίο γιὰ πάντα...

Τοποθετεῖ εἰς τὸ ἄγκιστρον τὸ ἀκονστικόν καὶ στρέφει νευρικὰ καὶ διακεκομμένα τῷς τὴν χειρολαβήν.

Σὲ λίγο τὸ κονδοῦνι τοῦ τηλεφώνου μαίνεται. Ξαναπάίρει τὸ ἀκονστικόν.

— Ποιὸς εἶνε.. Μὲ σκονοφάνατε...

.. Σὺ εἶσαι πάλι ; Τί θέλεις καὶ μὲ ἐνοχλεῖς;

Νὰ ἔλθω νὰ ἔξηγηθοῦμε ; Δὲν σὲ ἐννοῶ.

... "Α δχι, δχι. Ἔξηγήθην, νομίζω πολὺ καθαρά.

.., Πῶς εἶπες ; Δὲν τὰ καλέσης τὸν γιατρό ; Μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου ; Είσαι τώρα καλλίτερα; Νὰ συναντηθοῦμε; Τί ώρα; Είς τὰς ἔξ ; Καλὰ... τὰλ ἀκριβῶς εἰς τὰς ἔξ εἰς τὴν εἰσοδον τοῦ κινηματογράφου. Τὶ παιζουν;

..Τὴν «Τραγῳδίαν τοῦ ἔρωτος»;

..Θὰ πάρουμε, εἶπες, μαθήματα ; Νομίζεις δτι ἔχουμε ἀνάγκη διδασκαλίας ; Καλά, καλά, θὰ ἔλθω...

..Γιὰ πές μου... Σοῦ πέρασε, ἀλήθεια, δ πονοκέφαλος ; Καὶ τὰ πόδια σου ; Κι' αὐτὰ Φιφή σοῦ πέρασαν ; "Ωστε περιπτός πλέον δ γιατρός ;

..Μάθε το λοιπόν. Ο καλλίτερος γιατρὸς εἶνε... ἡ ζηλοτυπία... Γελᾶς πονηρό ; .."Η συνέχεια τῆς παρὸς διάλιγον τραγῳδίας τοῦ ἔρωτός μας εἰς τὴν δύνην καὶ ταυτοχρόνως εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ κινηματογράφου. Γελᾶς πάλι ; αὔριον λοιπόν... "Ω φεβονάρ.

*Αφίνει τὸ ἀκονστικόν, χαμογελᾶ καὶ φέρει τὴν φωτογραφίαν εἰς τὰ χειλή του.

"Ακούεται τὸ κονδοῦνι τοῦ τηλεφώνου.

— Ετελειώσατε, κύριε ;

— Ναι, ναλ δεσποινίς. Ετελειώσαμε... κατ' εὐχήν.

Γυρίζει τρεῖς τέσσαρες φορὲς ήσυχα - ήσυχα τὴν χειρολαβὴν τοῦ τηλεφώνου. Ανάβει τὸ σβρυσμένο ποῦρο του, σβύνει τὴν ἡλεκτρικὴν λυχνίαν καὶ κλείνει τὰ βλέφαρα, τὰ δόπια ἀρχίζει νὰ θωπεύει ὑπνος ἐλαφρός...

Δ. Ι. ΚΑΙΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΠΩΝΥΜΙΚΑ

≡ ΗΡΩΔΗΣ ΑΤΤΙΚΩΣ - ΕΚΑΛΗ ≡

‘Ηρωτήθην καὶ ἀπαντῶ εἰς τινα ζητήματα. ‘Ηρώδης δ Ἀττικός, δ οὐχὶ ἀνταξίως τοῦ μεγαλείου του γνωστὸς, εἰς μὲν τὸν Μαραθώνα, ἔνθα καὶ ἐγεννήθη, εἰχεν ἀνάκτορον καὶ ἔπαυλιν — ἵσως ἐκεῖ, ἔνθα τὴν σήμερον πέραν τοῦ Ἀφοριτισμοῦ πάρα τὸ Αγρηλίκι εἶνε τὸ μανδρὶ τῆς Γράνας—συνδεομένην μετὰ τῆς Κηφισίας, ἥτις τόσα ὁφειλεν εἰς αὐτόν, διὰ μικρᾶς ὁδοῦ καταληγούσης εἰς τοὺς ἀπεράντους αήπους του ἐνταῦθα ἔνθα ἴερά, ἐν οἷς καὶ τὸ Νυμφαῖον, καὶ ἀγάλματα καὶ βωμοὶ καὶ ἔξεδραι καὶ μνημειώδη φιλοτεχνήματα τὸν θαυμασμὸν προκαλοῦγτα τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ἥτις, τῇ ἡ-

γέσιᾳ τῶν ἐπιφανεστέρων τῆς ἐποχῆς φιλοσόφων κατέκλυσε τὴν δροσόλουστον καὶ μυροβόλον τοῦ Κένρωπος κτίσιν μίαν τῆς Ἀθηναϊκῆς δωδεκαπόλεως, τὸν κατόπιν ἐκλεκτὸν ἀρχαῖον δῆμον τῆς Ἀττικῆς εἰς τὴν φυλήν τοῦ Ἐρεχθίων ἀνήκοντα.

Φιλόσοφος καὶ ὑπατος ἀρχων, μέγας εὐπατρίδης καὶ συγγραφεὺς καὶ ρήτωρ, συμπατριώτης τοῦ Μενάνδρου συγκατέλεγεν εἰς τοὺς ἀριστεύοντας μαθητάς του καὶ τὸν μετέπειτα αὐτοκράτορα Μάρκου Αὐρήλιουν. Τὰ μεταξύ δὲ τῶν Ἀθηναϊων, τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τοῦ φιλοσόφου γενόμενα, δύνανται γ' ἀποτελέσωσιν

ολόκληρον κεφάλαιον, τόμου δὲ ὁγκώδη τὰ τοῦ
ὅλου βίου του.

Λόγῳ τῆς ὑπηρεσιακῆς ἵδιότητός μου ἐπισκεψθεὶς μελετήσας καὶ διερευνήσας ὅση μοι δύναμις τὴν μέχρι Μαραθῶνος ἀπὸ ἐντεῦθεν περιοχὴν, κατώρθωσα νέαποπερατώσω τὴν συγγραφὴν τῆς Ἰστορίας της ἀπὸ τοῦ δου π.χ. αἰώνος, περισυνέλεξα δ' οὕτω καὶ πᾶν ὃ, τι ὡς πληροφορίᾳ, εἴδησις, παράδοσις διεσώθη περὶ τοῦ Ἡρώδου, οὗ ἡ γενναιοφροσύνη, παροιμιῶδης καταστάτα, ωφελετο κυρίως εἰς μέγαν θησαυρὸν διὰ ἀνεκάλυψεν ὁ πατήρ του καὶ οὐχὶ αὐτός, ὡς ἐγράψῃ που καὶ διὰ κληρονομήσας ὁ γέρος, κατεδαπάνγει διὰ τὰ θαυμάτια ἐξωραΐστηκα ἔργα, διὸν αἱ Ἀθῆναι ἐλαμπρύνθησαν.

Ἡρώτησε μάλιστα τὸν αὐτοκράτορα μαθητὴν του περὶ τῆς τύχης του θηγαυροῦ.

Καὶ ἐκεῖνος τῷ ἀπήντησε «χρῶ». Τούτου δὲ ἀπαντήσαντος, διὰ τὸ θησαυρὸς εἶναι ἀνεξάντητος, ὁ αὐτοκράτωρ τῷ διεμήνυσεν «ὑπερχρῶ». Ἀλλὰ καὶ πᾶλιν δὲ Ἡρώδης ἐπιθυμῶν πλήρη τὴν ὑψηλὴν συμβουλὴν διὰ τὴν ἀμύθητον ποσότητα τοῦ χρυσίου, ἐπανέλαβε δι' ὑστάτην φορὰν τὴν ἔρωτησιν καὶ ὁ Μάρκος Αὐτοκράτορας τῷ ἔχοργησεν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν χρησιμοποιήσεως, ἐντόνως ἀπαντήσας «καταχρῶ».

Τὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ του θίου, ἐν ἀγάπῃ
ζηλευτῇ διαρρέεύσαντος, ἀξιοζήλευτα ὅντας, ὡς

καὶ τὰ τῆς διαστάσεως πρὸς τοὺς Ἀθηναίους
ἐκ λόγων φιλοτιμίας, εἰς ἣν καὶ δρεῖται ἡ
ἀποχώρησίς του ἐκείθεν, ὁ μακράν των θάνα-
τος καὶ ἡ ταφή του (ό τάφος του σώζεται
τὴν σήμερον ἐν τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ τῆς Κη-
φισίας — ἐν καὶ ἀμφιθολίαι τινες ὑπάρχουσι)
ὅλου ληγούνδυνανται ν' ἀποτελέσωσιν ἀνάγνωσμα.

Ως πρὸς δὲ τὴν Ἐκάλην, αὕτη ητο δῆμος τῆς Ἀπταιῆς τῆς Λεοντίδος φυλῆς ἀφιερωμένος εἰς τὸν Δία, πρὸς τιμὴν τοῦ ὄποιου πανηγυρικαὶ ἐτελοῦντο ἔστρατοι· ή σημερινὴ ὅμως ὀνομασία τοῦ παρὰ τὸν Διόνυσον ἰδρυομένου συνοικισμοῦ, ὁφειλομένη μόνον εἰς τὸ εὐγχοντὶ λέξεως, ἔπειτε νὰ μὴ περιορισθῇ μόνον εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ δνόματος, ἀλλὰ καὶ νὰ προκαλέσῃ μελέτην, περὶ τοῦ ἀν εἰνε συμφέρον καὶ ἐπιτετραμμένον ύπὸ τοῦ Ἰστορικοῦ νόμου, δλως ἀνεξελέγκτως νὰ μετατεθῇ η τοιαύτη τοπωνυμία καὶ μάλιστα εἰς τὸ ἔτερον ἀκρον, λαμβανομένου ύπ’ ὅφει, διε ἐκεὶ ησαν τὰ σύνορα τῆς ἀρχαίας Ἰκαρίας οὐχὶ δὲ καὶ τῆς ἀρχαίας Ἐκάλης, ἣν τόσον ἀφελῶς ἐνεθρόνισαν εἰ νέοι οἰκισταὶ τῆς, καὶ γάτις ἐκειτο ἀλλαχοῦ, ἔπως ἐν ἵδιῳ κεφαλαίῳ καὶ περὶ ταύτης πραγματευόμεθα, ἀνεξαρτήτως τῆς περιιλήψεώς τοῦ ἔργου γάτις πέρυσιν ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Ἀστραπῇ».

³Αμαρούσιον.

Χ. Α. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

=**A N T I A A A O I**=

NEOI ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΙ

Εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν συχράται εἶνε
ἀπὸ τίνος αἱ κενούμεναι ἔδραι. Μὲτὸν θάνατον
τοῦ Πιέρ Λοτί, νέαι ὑποψηφιότητες προαναγ-
γέλλονται.

Αἱ Ἀκαδημίσιαι γυναικεῖς ἦτοι ή Ἰουλιέττα
Ἀδάμ, ή Κολέττα Ὑβέρ, ή Δωδέ, ή Δελαρύ-
Ματθού, ή Ζεράρ δ’Οὐβιᾶ, ή Δούκισσα τοῦ Νο-
αΐγ, ή Μαρσέλλ Τινάλο, ή Ὡρέ. Θὰ ἔξιώσουν
καὶ πάλιν ἔδραυ;

Νέος Ἀκαδημαϊκὸς ἔξειλέγη ὁ Γκωβαίν. Διὰ τὴν ἔδραν τοῦ Λεσανέλ ἔξειλέγη ὁ Ζοννάρ, τοῦ Ντοσέγη ὁ ἀββᾶς Μποευμά.

Εἰς τὴν θέσιν τοῦ Αἰκανὸς ἔξελέγη ὁ Ἐρμάν,
ἀποσυρθέντος τοῦ Πόρτο Ρίζ, ὅστις ἐν τούτοις
κατανικηθέντος του ἐκ παραδόσεως κρατοῦν-
τος ἀντισημιτισμοῦ, ἔξελέγη Ἀκαδημαϊκὸς δι'
ἄλλην ἔδραν, τὴν κενωθεῖσαν διὰ τοῦ θανάτου
τοῦ Καπύς.

Είκοσιεννέα ἀκαδημαϊκοὶ ἔλαβον μέρος. Ὁ Γεώργιος ντὲ Πορτοΐς ἐξελέγη διὰ ψήφων 16 ἑναυτίον 13, δοθεισῶν εἰς τὸν Δοῦλο Μπερούν.

Ο Προτορός ἐγεννήθη εἰς Βορδώ τὴν 20ὴν Μαΐου 1849. Είς τά γράμματα ἐνεφανίσθη ὡς ποιητής δημοσιεύσας τά πρωτόλειά του τῷ 1872 ὑπὸ τὸν τίτλον «Πρίμα βέρμιτα». Μετὰ διετίαν ἔξεδωσε «Τὰ μῆλα τῆς Εὔας». Τῷ 1877 ἐνεφανίσθη καὶ ὡς θεατρικὸς συγγραφεὺς μὲ τὸ τετράρχατον ἔργον του «Ἐν δράμα ἐπὶ τῆς Βασιλείας Φιλίππου Β'». Ἀκολούθως «Ἡ Ἐρωτευμένη», «Τὸ παρελθόν» καὶ ἄλλα ἔργα του, δεχθέντα πλουσίας τὰς τιμὰς τῆς σκηνῆς ἐστερέωσαν τὴν φήμην του. Ἡ ἐκλογὴ του ἐπιδοκιμάζεται ὑπὸ τῆς πλειονότητος τῶν Γάλλων λογίων.

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΤΖΩΝ

Ο ζωγράφος Αύγουστος Τζών είναι σήμερον